

Seděl sem sám večer a čekal sem že mě zahrneš svou přízní
a místo tebe bliká na mě obrazovka televizní.
Viděl sem Oskara jak ho posadili do fára
a rozjeli to s ním do zdi,
bylo mu líp než mně když se tak někdy večer zpozdíš.

Dál žijem dál a tak pohopil jsem že jsem jen tvůj Oskar.

S úsměvem na tváři se topil Oskar jako pro tu prvou,
řítíl se z výšky na betón a nehnul přitom ani brvou.
Tam jsem ti napsal na list: "Má milá, počkej na Oskara..."
Ten to s tebou vydrží tak ať se zase on chvíli stará.

Dál žijem dál a můj život se mi zatraceně líbí.

Zkoušíš co vydržím a jsi vynalézavější než tým konstruktérů,
co je to proti tobě překonat zvukovou bariéru.
Kdybich měl letadlo tak bych za tebou letěl a nešel po svých.
Když vidím Oskara tak pozvolna ztrácím
ten svůj věčný ostych.

Dál žijem dál pokaždé se přeci proto najde důvod.